

SATHYA SAI INFORMATION

SEPTEMBER 2007

Inse att det gudomliga är närvarande i allt.....	3
Gud hjälper er om ni hjälper andra.....	13
Guds gåva, en föredömlig hälsovård (intervju med en läkare)..	20
Ideellt arbete i Sai-organisationerna runt om i världen.....	26
Florence Nightingale och en händelse ur hennes liv.....	29
Rapport från den nordeuropeiska konferensen i Danmark.....	31

"Att vara utan bindningar innebär inte att lämna hem och familj. Obundenhet är att ha kontroll över sina önskningar. Bara då kan du uppnå renhet och utveckla det gudomliga."

- Sathya Sai Baba

Ur: Sathya Sai Newsletter, Spring 1995, s 17.

Sathya Sai Information är den svenska Sathya Sai-organisationens officiella tidskrift. Den utkommer fyra gånger per år.

Inse att det gudomliga är närvarande i allt

Från Bhagavans Sivarathribudskap i Prasanthi Nilayam,
den 17 februari 2007

*Kan alla gröna fåglar tala som en papegoja?
Kan alla insekter som kryper på blommorna bli humlor?
Kan en mycket stor gris bli en elefant?
Kan en som inte känner sig själv vinna kunskap om Självet?*

« telugu-vers »

Kära studenter!

I vår tid anser sig människan som framstående, men hon kan inte kallas människa om hon saknar mänsklighet. Sann människa är den som förstår innebörden av ordet mänsklighet och uttrycker den i sitt beteende.

Śiva, den yttersta grunden, genomtränger hela universum

En sann människa praktiserar dygderna sanning (sathya), rättfärdighet (dharma), frid (santhi), kärlek (prema) och icke-våld (ahimsa) i sitt liv och delar med sig av sin kunskap till alla. Även om hon bara saknar en av dessa dygder är hon inte värdig att kallas människa. Människan har begåvats med hög intelligens. Det är ingen vanlig intelligens. Den har inga gränser. Trots detta, speglas det inte i hennes beteende.

Vid ett tillfälle var Herren Īśvara försjunken i intensiv botgöring. Pārvati

ville gifta sig med Honom, men hennes föräldrar var negativt inställda till Śiva. De sade till henne:

*O Gauri! Du är mycket ung och Śambaśiva är gammal.
Han har toviga lockar och bär tigerhud.
Han rider på en tjur och är ständigt på vandring.
Han är smyckad med ormar.
Hur kunde du uppvakta Honom?
Känner du inte till allt detta?
Han har inget eget hus och sover där människor kremeras.*

« telugu-vers »

Hon ignorerade dessa anmärkningar och svarade inte. Hon hade begåvats med kunskapen om Śiva, den yttersta verkligheten. På samma sätt förstod Śiva Pārvatī's väsen. Śiva och Pārvatī skiljer sig i själva verket inte från varandra, de är ett. Īśvara är Śiva och Śhakti (ursprungsenergin) förkroppsligade och det är Pārvatī också, men hur kan vanliga dödliga förstå denna djupsinniga princip? Där dualism råder, föds tvivel. *En människa med dualistiskt sinne är halvblind.* Īśvara och Pārvatī är höjda över all dualism.

Gudinnan Sarasvatī kom också till Pārvatī och sade att Īśvara inte var en passande make för henne. Hon sade: "Kära Pārvatī! Ni passar inte ihop. Samhället godkänner inte äktenskap mellan sådana oförenliga karaktärer. Du är begåvad med all kunskap och makt. Du vet själv allt till fullo. Hur kommer det sig då att du drabbats av denna villfarelse!" Pārvatī svarade henne: "Kära Sarasvatī! Jag är bara hängiven Īśvara, ingen annan. Ingen kan rubba mitt beslut det minsta." *Hela universum genomsyras av Gud.* Īśvaras kraft genomsyrar allt i denna värld. Samma gudomliga kraft finns i alla människor också. Det är människans främsta plikt att erfara denna kraft. Precis som ni täcker er kropp med kläder så sveper Gud in den här världen i sitt bländverk (maya). På grund av denna illusion förmår

människan inte erfara det gudomliga trots att det utgör grunden till hela universum. Gud bor i alla varelser. Īśvara (Gudsprincipen) är inneboende i alla varelser. Denna gudomliga grund är varken relaterad till en persons ålder eller till hennes yttre.

Lakshmī (Herren Vishnus maka) försökte också avråda Pārvatī från att gifta sig med Īśvara. Hon sade: "Min kära! Du är ung, vacker och mycket begåvad. Det är inte passande att en brud som du gifter sig med en person som går från dörr till dörr och tigger." Pārvatī svarade: "Min brudgum är inte tiggare, utan snarare den som ger hela mänskligheten allt den ber honom om. Det är inte rätt för en person i din ställning att tala så förolämpande om en så ädel person." Några andra frågade också Pārvatī: "Hur kunde du bestämma dig för att gifta dig med honom när du vet att han alltid är smyckad med ormar?" Pārvatī gav dem ett passande svar med orden: "Ormar har gift bara i sina gifttänder, men människan har gift i hela sin kropp från topp till tå. Det hon ser, det hon gör, alla hennes handlingar, allt är bara fullt av gift. Du betraktar henne ändå som god, trots hela hennes kropp är full av gift! Om ormens två gifttänder dras ut kan den inte skada någon, men människan med sina två gifttänder, ego (ahamkara) och bundenhet (mamakara), far ogenerat omkring i hela världen och stoltserar med dem som om de vore nektarfyllda snarare än giftiga. Fastän hon är full av gift anser hon sig vara framstående, men detta är ett stort misstag. Hur kan en sådan människa förbättras?"

*Den högfärdige kommer inte att lyckas i
några av sina strävanden.*

Han kommer att synda och bli förlöjligad av alla.

Hans närmaste kommer att överge honom.

Han kommer att förlora alla tillgångar och all respekt.

Hans högmod kommer helt och hållet att störta honom i fördärvet.

« telugu-vers »

Alla människor lever endast på grund av kärlek. Den som inte hyser någon kärlek är inte alls en äkta människa. Kärleken mellan Gud och människa liknar den mellan en far och hans son. Alla har kärlek till Gud. Faktum är att sådan helig kärlek baktalats på grund av påverkan av de onda egenskaper som spridit sig i dagens samhälle. Detta är ett stort misstag. När människan inser sin sanna, gudomliga natur kommer det inte att finnas några skillnader i samhället. Vi bör därför erfara det gudomliga som existerar i var och en. Detta kommer att leda till att alla åtskillnader mellan människor upphör. Samma gudomliga princip genomsyrar alla. *Alla är ett, var likadan mot alla.* På detta vis bör vi transformera oss själva. Ni läser så många heliga skrifter. Ert läsande är värdefullt endast om ni försöker förstå sanningen de innehåller.

Fyll ert sinne med den gudomliga kärlekens nektar

Laila och Majnu älskade varandra. Deras kärlek var helig och osjälvisk, inte lik vanliga dödligas kärlek. Oförmögna att förstå deras kärleks sanna natur tillskriver människor denna kärlek alla sorters simpla motiv. Sinnet bör fyllas med en nektar av ren kärlek, inte med giftiga sinnliga begär. Först då kan vi erfara sann lycka. Varje människa bör försöka förstå hur hon måste förändras och förbättra sig och vad hon måste utträta i denna värld. När hon har förstått detta bör hon handla därefter. Först då kan hon erfara verklig mänsklighet. Den gudomliga principen "Jag" existerar i alla. Detta "Jag" ska inte tolkas som Brahma, Vishnu eller Īśvara. Brahma, Vishnu och Īśvara är namn människor tillskriver olika former av Gud för att kunna identifiera dem. Hon betraktar Brahma som skaparen, Vishnu som uppehållaren och Īśvara som tillintetgöraren. Gud ger darshan till alla enligt den form de kontemplerar över. Namn är inte viktiga. Det viktiga är den gudomliga principen "Jag", som är människans sanna identitet. Hon bör därför säga: "Jag är Jag."

En gång när Śiva och Pārvatī färdades uppe i skyn såg de en person

skära av den gren på ett träd som han satt på. Då han var på vippen att falla bad Pārvatī till Śiva att rädda honom: "O Herre! Förbarma Dig och rädda honom när han faller till marken." Śiva sade emellertid till Pārvatī: "Du såg honom först, och det var också du som insåg att han skulle dö om han ramlar ned." Därför är det du som har ansvaret att rädda honom." Då kom Pārvatī följande förslag: "Älskade Herre! När någon faller till marken ropar han antingen "mor" (amma) eller "far" (appa). Om denne man ropar "mor" räddar jag honom, men om han ropar "far" bör Du rädda honom." Īśvara (Śiva) gick med på förslaget. När grenen brast gjorde sig både Śiva och Pārvatī beredda att rädda honom, men när mannen föll ropade han inte "mor" eller "far". Han ropade "ack, så förfärligt" (ayyo). Fastän både Śiva och Pārvatī väntade på att rädda honom ropade han inte på dem. Berättelsens sensmoral är att vi alltid bör ha våra föräldrar i åtanke. Upanishaderna förkunnar: *Vörda er moder, fader, lärare och gäst som Gud*. Ni må vara högt utbildade. Ni må till och med behärska all kunskap i denna värld, men inför er moder är ni bara ett barn. Er moders välsignelser är alltid med er. Ert liv är bortkastat om ni glömmer er moder. Pārvatī är förkroppsligandet av urenergin. Hennes hjärta är fyllt av medlidande, och hon beskyddar alla. Vi bör därför alltid komma ihåg henne. Īśvara (Śiva) är mänsklighetens fader och Pārvatī dess moder. Det är möjligt att Īśvara själv ibland kanske inte kommer till er hjälp, men när Pārvatī bestämmer sig för att rädda er, följer Īśvara också med. Dyrka därför först och främst Pārvatī som är Shaktisvarupini (urenergin förkroppsligad). Hon är i sanning er moder. Vedaskrifterna förkunnar: *Vörda er moder som Gud*. Ni bör därför visa er moder största aktningen. Vi jämför vårt land bara med vår moder. Vi säger: "Indien är mitt moderland." Alla kallar sitt land moderland. Ingen kallar det faderland. Efter giftermålet bosätter sig en kvinna i sin makes hem. Makens moder kallas svärmöder (eng. mother-in-law) men Pārvatī är hela mänsklighetens svärmöder. "Law" är relaterad till världen, medan kärlek, eng. "love", är relaterad till hjärtat. Utveckla därför först och främst kärlek. Betrakta kärlek som ert allt. Först då kan ni leva ett rikt liv.

Visa er moder största aktningen i ert liv

Er mor kanske inte är fysiskt eller mentalt frisk och stark, men ändå bör ni inte nonchalera henne. En mors hjärta är alltid fyllt av kärlek till hennes barn. Därför bad Bhakta Ramadas till Moder Sita: "O moder! Jag vädjar om att Ni hjälper mig genom att tala med Herren Rama om mig. När Ni är lyckligt inbegripen i samtal med Honom, förmedla då min bön till Honom." Ramadas arbetade som tulltjänsteman. Han bad till Rama: "Svami! Alla inkomster jag samlat in har jag spenderat på att tjäna Dig." Han sjöng så här:

O Ramachandra! Jag har använt tio tusen guldmynt på att smycka Moder Sita med ett guldhalsband och ytterligare tio tusen guldmynt på att dekorera din broder Lakshmana med ett guldbälte. Den juvel som smyckar din hjälm kostade mig ytterligare tio tusen guldmynt. Utan tanke på mina mödor stoltserar du med juvelerna som om du köpt dem med dina egna pengar!

« telugu-vers »

Man kan inte uppnå något i livet utan att befria sig från ego och bindningar. Allt kan uppnås med ödmjukhet och gott uppförande. Man bör uppträda hängivet inom alla livets områden. – det må gälla moral, andlighet, det materiella livet och politik. Först då kan man förstå sitt livs mål.

Till och med när en mor har dött är hennes själ uppmärksam på hennes barns välfärd. En dag kom en mor och bad till mig: "Svami! Min dotter lyssnar till allas råd, men lägger bara vikt vid dina ord. Min dotter har alltid varit mycket envis. Hon lyssnar inte till vad jag säger, men hon följer dina råd även om du bara säger till henne en gång. Hon ignorerar inte dina ord." På liknande sätt kommer många mödrar och ber till mig om mycket

för sina barns räkning. Modern har en ytterst viktig ställning i ens liv. Det finns ingen högre Gud än modern. Man bör därför aldrig glömma sin mor. Den som glömmet sin mor måste utstå många svårigheter. Kvinnor måste älskas och respekteras. De bör visas tillbörlig tacksamhet. Först då kan män och kvinnor uppnå hög status i samhället. Ni må ha nått en hög ställning eller avlagt höga examina, såsom statstjänsteman (I.A.S.), men ändå bör ni betrakta er mors ord som er livgivare, även om hon är utbildad.

En mor och hennes son med namnet Ishvarchandra Vidyasagar bodde i en liten by nära Kolkata (Calcutta). Modern brukade göra sitt yttersta för att uppfostra sin son. Då det inte fanns elektricitet i deras hus brukade Vidyasagar sitta under gatlyktorna och läsa sina läxor.

På så sätt arbetade han hårt dag och natt och studerade flitigt. Till slut uppnådde han en hög ställning i sitt liv. Han blev mycket berömd som talare. Folk brukade samlas i tusental för att lyssna till hans föredrag. En gång reste Vidyasagar med ett tåg för att komma till en viss stad för att hålla föredrag där. En statstjänsteman reste i samma kupé på väg till samma stad för att höra hans föredrag. Så snart tjänstemannen steg av vid stationen ropade han på en bärare som skulle bära hans portfölj. Vidyasagar gick fram till tjänstemannen och sade: "Min herre, ge mig portföljen. Jag kan bära den åt er. Förresten, vart ska ni?" Denne svarade: "Jag ska till den plats där Ishvarchandra Vidyasagar kommer att hålla föredrag." Vidyasagar blev road när han hörde detta och började gå mot platsen för mötet. Så snart de nådde fram överlämnade Vidyasagar portföljen till tjänstemannen och sade: "Min herre! Jag säger härmed adjö." Tjänstemannen erbjöd Vidyasagar lite pengar för att han burit portföljen och sade: "Varsågod! Ta de här pengarna." Vidyasagar svarade: "Min herre! Jag har burit er portfölj som en akt av tjänande, inte för pengar" och avböjde artigt pengarna. Mötet började. Vidyasagar bekransades rikligt och leddes upp på podiet under vördnadsbetygelser. När tjänstemannen såg Vidyasagar kände han igen honom som den person som burit hans portfölj några minuter tidigare. Han kände sig mycket

generad. Så snart mötet var slut föll han ned vid Vidyasagars fötter och bad om ursäkt. Det var Vidyasagars ödmjukhet och goda uppförande han i hög grad vördades för. Människor läser hans levnadsbeskrivning även i vår tid. Storhet ligger inte i att läsa böcker. Den kan bara uppnås genom ödmjukhet och lydnad.

Egoism och bundenhet ruinerar en människas liv

Det finns många högt utbildade personer i världen i dag, men till vilken nytta? Vilken fördel får samhället av dem? Det är ego och bindningar som blir orsaken till människans ruin. Man kan uppnå storhet genom att göra sig av med dessa två dåliga egenskaper. En gång gav sig Adi Sankara in i en debatt med en berömd lärd man, Mandana Mishra. Dennes hustru Ubhayabharati hade kunskap om alla de heliga skrifterna, så hon utsågs att avgöra vem av dem som debatterade skickligast, hennes man eller Adi Shankara. Mandana Mishra förband sig att avsäga sig världen och bli munk (sannyasi) om han besegrades i debatten. Efter debatten förklarade Ubhayabharati att Adi Sankara vunnit och hennes man förlorat. I enlighet med vad Mandana Mishra förbundit sig avsade han sig världen för att leva ett andligt liv (sannyasi) efter sitt nederlag. Som trofast hustru avsade sig Ubhayabharati också världen och började leva i ett ashram. Där brukade hon lära ut andlig kunskap till sina kvinnliga lärjungar.

En dag gick Ubhayabharati till floden Ganges tillsammans med sina lärjungar. På vägen lade hon märke till en sannyasi som låg under ett träd. Han hade lagt en torkad kalebassflaska, som han förvarade vatten i, under sitt huvud för att vara säker på att ingen skulle stjäla den. Då Ubhayabharati såg detta sa hon till sina lärjungar, högt nog för att sannyasin skulle höra det: "Se! Han påstår att han avsagt sig allt, men se hur bunden han är vid denna flaska!" Sannyasin blev rasande vid denna anmärkning. När Ubhayabharati återvände med sina lärjungar från Ganges efter att ha badat, kastade sannyasin flaskan framför dem. Då sa Ubhayabharati:

”Jag trodde han bara hade en svaghet, nämligen bundenhet. Nu inser jag att han har två svagheter, bundenhet och ego. En person kan inte bli helt obunden av allting om han inte frigör sig från bindningar och egoism.” Då han hört hennes kommentar föll sannynasin ned vid Ubhayabharatis fötter och bad henne om förlåtelse för sina svagheter. Ubhayabharati sade då till honom: ”Kära barn! Nu har du blivit en sann sannynasi.”

I denna värld följer människan olika vägar. Herren Krishna skänkte kunskapen om alla dessa vägar och förkunnade att den yttersta grunden, kärleken, som finns i alla är en och densamma. Duryodhana och Dussasana hyste demoniska egenskaper, men Karna var inte sådan. Han var en man med ädla egenskaper. Han hade inte ett spår av ego eller bundenhet. Vi bör därför söka efterlikna Karna, utveckla ädla egenskaper och göra oss av med de demoniska egenskaperna som Duryodhana och Dussasana representerade. Studenterna bör bara lyssna till det som är gott, tillämpa det, erfarra sällhet och dela den med alla andra. De bör se detta som sin främsta plikt.

Ur: *Sanathana Sarathi*, juni 2007.

Gud hjälper er om ni hjälper andra

*Från Bhagavans tal vid Ati Rudra Maha Yajna,
Chennai, den 27 januari 2007*

*Människan föds genom handling,
lever genom handling och
går upp i det gudomliga genom handling.
Handling är orsaken till njutning och lidande.
I själva verket är handling Gud för människan!*

« telugu-vers »

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Människan behöver inte söka Gud någon annanstans. Gud är närvarande i var och en av er. Herren Krishna förkunnade i Bhagavadgita: *Den eviga Gud (Atman) som finns i alla varelser är en del av mitt väsen.* "Allt är en aspekt av min gudomlighet", förkunnade han. Var skulle ni då söka Gud när han är närvarande i er och är med er? Vilket arbete ni än utför, betrakta det som Guds arbete.

Ungdomarna bör välja den heliga, andliga vägen

Gud har välsignat människan med kropp, sinne, intellekt och minne (chitta). Ungdomar har begåvats med en sund kropp, ett starkt sinne och ett skärpt intellekt i stånd att tänka djupt, men de missbrukar dem. I stället för att tänka på Gud och använda armar och ben på lämpligt sätt missbrukar de sina sinnen. Detta är ett stort misstag. Vid er ålder bör ni

använda kroppens, sinnets och intellektets kraft på rätt sätt. Vad innebär detta? Det innebär att välja den heliga, andliga vägen.

Bara för att vi har utrustats med ögon, behöver vi inte titta på allting. Försök att se allt det som är gott. Lyssna inte med era öron till andras kritik eller allt som är onödigt. Att lyssna till andras kritik och se på allt som är ont är en stor synd. Vi fylls av ondska bara när vi ser det onda. Vi försöker inte lyssna till goda ord med våra öron. Istället lyssnar vi till ont tal. Surdas var blind, men han sjöng ständigt Krishnas namn. Därför gav Krishna honom darshan och ledde honom till förverkligande. Varför har Gud givit er en tunga? Är det för att njuta av allsköns smaker eller för att tala illa om andra? Nej, nej. Den är avsedd att sjunga om Guds härlighet. Människan kan nå gudsförverkligande genom att praktisera dessa former av tillbedjan: *Lyssnande till berättelser om Gud (sravanam)*, *sång till Guds ära (kirtanam)*, *kontemplation över Gud (Vishnusmaranam)*, *tjänande av hans lotusfötter (padasevanam)*, *vördnadsbetygelse (vandanam)*, *dyrkan (archanam)*, *obetingad lydnad (dasyam)*, *vänskap med Gud (sneham)*, *överlämnande till Gud (atmanivedanam)*.

Betrakta alla som Guds barn

Sjung Guds namn. Låt andra också höra det och led dem in på den andliga vägen. Vi sjunger hängivna sånger (kirtan). Varför gör vi det? Är det för att njuta av melodin (raga)? Nej, nej. Vi gör det för att befria oss från vår sjukdom (roga). "Rama! Rädda mig!" Detta kan reciteras som en dikt, men detta ger oss inte lika mycket glädje som när vi sjunger det som en sång. Om vi sjunger Ramas namn helhjärtat, är detta tillräckligt. Namnet Krishna är också mycket kraftfullt och upphöjt. Många beskriver och prisar Krishna på många sätt. Vad vi förväntas göra nu är att inte bara sjunga Ramas, Vishnus eller Sais namn utan att hjälpa dem som har det svårt, säga till dem: "Kära ni! Vad önskar ni? Är ni hungriga? Varsågod! Här har du mat." Ni bör erbjuda mat och hjälp efter bästa förmåga. Många

små barn strövar omkring på gatorna när båda deras föräldrar gått till arbetet. De utsätts då för många olyckshändelser och faror. Vi måste hjälpa sådana barn och beskydda dem från faror och missöden. En del människor skadas vid olyckshändelser. De måste föras till sjukhus och ges behandling och annan nödvändig hjälp. Var vänlig och tillmötesgående mot de fattiga och hjälp dem. Ordna hjälp och lämplig behandling åt dem som lider av någon sjukdom. Räck en hjälpande hand till dem som är svaga och inte kan gå.

När vi lär andra värdet av tjänande (seva) efter att själva ha börjat tjäna, kommer detta att väcka medvetenhet hos dem. Då kommer de att tänka: "Dessa barn lär oss många goda ting, så vi bör också erbjuda dem hjälp." Vi bör tala vänligt till barn. När vi kallar på dem bör vi göra det på ett älskvärt sätt genom att säga: "Kära barn! Kom." Vi bör undvika att ropa ilsket på dem som till exempel: "Hallå där, kom hit." Tala älskvärt och behagligt utan att såra dem. Ge dem inte ilskna blickar. Vi bör uttrycka vår kärlek till dem när vi pratar med dem. Kärlek är en enastående kraft. Kalla därför på alla med de kärleksfulla orden: "Kom broder, kom." Fråga honom om hans svårigheter: "Har du ekonomiska problem eller dålig hälsa?" Efter att grundligt har satt er in i hans problem ge honom nödvändig hjälp. Det finns en del som lever ett liv i ensamhet eftersom de saknar far, mor, släktingar och vänner. Vi bör visa dem broderlig tillgivenhet. Vi bör uppmuntra dem med ord som: "Jag kan vara som en bror för dig", och tala älskvärt till dem genom att säga: "Kära du! Du har ingen yngre eller äldre syster? Jag kan vara som en syster för dig." Med sådana förtroliga ord bör ni ge dem mod och stöd. Vi är alla sannerligen barn till samma moder. Denna moder är Gud. *Följ levnadsregeln om människans broderskap och Guds faderskap.* Eftersom alla är Guds barn bör ni se alla som era bröder och systrar. Ni behöver dock inte dela era ägodelar med dem. Vem ni än möter bör ni tala vänligt till honom och älska honom helhjärtat.

Gud är kärlek förkroppsligad. Han beskyddar hela mänskligheten med sin kärlek. Det räcker om ni bara har kärlek. Då förenas ni alla. Ni bör inte

skapa distans mellan er och andra människor genom ert tal eller beteende. Dra till er alla med kärlek. Då uppnår ni alla närhet till Gud. När ni ser på andra med kärlek ser också Gud på er med kärlek. I vilken situation ni än må befinna er bör ni aldrig visa vrede, avund, hyckleri eller uppträda skrytsamt. Bemöt inte andra med vrede eller hat. När andra upplever er kärlek växer också kärleken i dem. När ni bemöter andra med kärlek visar de också er kärlek. Om ni däremot visar dem vrede uppträder de också vredgat mot er. När någon tiggare står framför ert hus och tigger föda med orden: *Moder, jag ber er, ge mig en allmosa*, bör ni kärleksfullt be honom stanna en stund, hämta mat inne i huset och erbjuda honom den och på så sätt göra honom glad.

Under befrielsekriget i Rangoon undkom på något sätt en mor och hennes son från stridsområdet och lyckades ta sig till Kolkata (Calcutta). De hade inte tak över huvudet och ingen mat. Modern brukade gå från hus till hus och tigga om mat, ge det mesta av den till sin son och äta det lilla som blev över. När hon inte kunde skaffa tillräckligt mycket brukade hon ge all mat till sin son och själv bli utan. Till följd av det blev hon svagare för varje dag. Hennes son, klarade inte av att se henne lida, sade en dag: "Mor, från och med i dag så vilar du och jag skaffar mat åt oss båda." Från den dagen brukade han gå från hus till hus och tigga, ge det mesta han kom över till sin mor och själv äta det lilla som blev över. Ibland ljög han för sin mor och sade att han redan ätit sin mat. Följaktligen blev han också mycket svag. Sonen orkade inte ta hand om sin mor, och inte heller orkade modern sörja för sin son.

En dag stod han framför en tjänstemans hus och tiggde. Denne kopplade av i en fåtölj på verandan och läste en tidning. Han tyckte synd om pojken och gick in och hämtade lite mat på ett bananträdsblad. Han bad pojken sitta ner och äta den, men pojken sade att han ville ta hem den till sin mor. Tjänstemannen sade: "Du säger att du är hungrig. Varför sitter du då inte här och äter? Du kan ta med mat till din mor efteråt." Då svarade pojken: "Snälla herrn, under lång tid hämtade min mor mat till mig med stor möda. Som följd av det försämrades hennes hälsa. Därför

måste jag ge henne mat först.” Medan han sade detta kände han sig yr. Han föll ihop och drog sin sista suck med orden: ”först till min mor ...” på sina läppar. Tjänstemannen blev mycket sorgsen. Han förvånades över den kärlek pojken hyste för sin mor. Han gick ut och letade efter henne och fann henne liggande under ett träd. Han stod inför dilemmat att framföra den tragiska nyheten om hennes sons död. Med hjälp av en tjänare hämtade han hennes sons döda kropp och lade den intill henne. Hon reste sig genast och utbrast: ”Min kära! Min kära”, men det kom inget svar. Då sade tjänstemannen: ”O moder! Din son drog sin sista suck medan han hämtade mat till dig.” Hon överväldigades av sorg och sa gråtande: ”Ack! Vad ska jag med mat till när jag förlorat min son?”

Världsliga relationer utan kärlek är värdelösa

Så länge modern orkar tar hon hand om sina barn. Barnen bör också ta hand om sin mor på samma sätt. Gud har skänkt oss mänskligt liv för att vi ska ta hand om och hjälpa varandra. Vad är syftet med relationer som bröder och systrar? De är inte bara till för att dela på tillgångar och rikedom. De är till för att utveckla kärlek och dela den med varandra. Verkliga relationer är sådana som delar kärlek med varandra. Världsliga relationer utan kärlek är värdelösa. De starka och mäktiga bör beskydda de svaga och hjälplösa. När ni ser någon med bekymmer bör ni visa vänlighet mot honom och försöka torka hans tårar. Detta är verkligt medlidande. Detta medlidande är rättfärdighet, det är kärlek. När vi utvidgar vår kärlek kan vi sprida glädje i hela världen. Utveckla därför kärlek. Om ni möter en fattig människa, en sjuk person eller någon med bekymmer, ge dem då den hjälp ni förmår. När ni erbjuder sådana människor hjälp överöser Gud er med sin kärlek. I alla människor är Gud närvarande i form av kärlek. Vi får inte förslösa eller missbruka denna kärlek. I vår tid riktar vi vår kärlek godtyckligt mot allt och alla, men genom att älska felaktiga ting väljer vi en väg som leder till sorg och svårigheter.

En del människor visar stor kärlek till utomstående men visar inte samma kärlek hemma till sin mor och far. Först och främst bör vi älska våra föräldrar och i andra hand andra personer, men vi bör inte begränsa vår kärlek till våra vänner och släktingar. Vi bör älska alla. Först då kommer Gud att överösa oss med sin kärlek. När vi ser någon som har bekymmer eller är skadad på gatan bör vi inte förhålla oss likgiltiga till honom. Hur brådskande arbete som än väntar oss bör vi försöka befria honom från lidande. Då kommer Gud att manifesteras sig inför oss och fylla oss med energi. Ingen i hela världen kan ge oss mer kärlek än Gud. Vi sjunger lovsånger och utför tjänande bara för att vinna Guds kärlek. Guds kärlek fyller oss med en stark energi. Det är bara Gud som kan ge oss denna energi. Älska därför Gud och älska alla människor. De är sannerligen Guds barn. En del barn blir föräldralösa. Ni bör lindra deras lidande. Då kommer er födelse som människor att bli värdefull. Det finns ingen större synd än om ni när ni ser någon som har bekymmer går vidare utan att visa honom någon vänlighet. Nästa dag när ni själva kanske har fått bekymmer kommer era vänner också att ignorera och uppträda hånfullt mot er. Därför bör ni älska andra och vinna deras kärlek. Barmhärtighet och vänlighet är viktiga aspekter av rätt handlande (dharma).

Det finns ingen större välgörenhet än att ge mat till de hungriga.

Det finns inga större gudar än ens föräldrar.

Det finns ingen större rättfärdighet (dharma) än medlidande.

Det finns ingen större förmån än de godas sällskap.

Det finns ingen större fiende än ilska.

« telugu-vers »

På inga villkor bör vi tillåta ilska att överväldiga oss. Vi bör lyda våra föräldrar. Vi bör älska också dem som hatar oss. Man bör offra till och med sitt liv för kärlekens skull. Ens liv har endast värde om man har kärlek i sitt hjärta.

Utveckla kärlek och upplev enhet med Gud

Seva Dal-medlemmar, ni som ägnar er åt tjänande!

Först och främst fyll ert hjärta med kärlek. Vem ni än möter bör ni tala kärleksfullt till honom. Dra till er alla dem som har problem. Då kommer Gud att överösa er med sin kärlek. Hur kan ni vinna Guds kärlek om ni inte älskar era medmänniskor? Om ni vill göra er förtjänta av Guds kärlek bör ni först och främst förtjäna era medmänniskors kärlek. Gud hjälper er om ni hjälper andra. *Hjälp alltid, skada aldrig någon*, (eng. Help ever, hurt never). Skapa aldrig problem för någon. Älska alla. Lev ert liv med ett gott hjärta. Ert hjärta bör vara fyllt av flödande kärlek.

Därför, ni som är kärleken förkroppsligad! Ni är alla uttryck för kärlek. Utveckla er kärlek mer och mer. Den är en aspekt av det gudomliga. Det är vad Herren Krishna syftar på när han förkunnar att alla varelser bara är en aspekt av hans gudomlighet. Kära ni! Ni är inte åtskilda från mig. Jag finns i er och ni finns i mig. Såsom jag älskar er bör ni också älska alla. Då kommer er kärlek och min kärlek att förenas. Om ni förenar kärleken med kärlek kommer den att växa oerhört. Ni kan bara uppnå storhet när ni utvecklar er kärlek. Detta är det tjänande ni måste utföra. Bara när ni expanderar er kärlek kommer ni att förtjäna Guds kärlek och nåd.

(Bhagavan avslutade sitt tal med lovsången, "Prema Mudita Manase Kaho...")

Ur: *Sanathana Sarathi*, maj 2007 s.179-183.

Specialistsjukhuset i Puttaparthi

Intervju från Radio Sai Global Harmony.

Guds gåva, en föredömlig hälsovård

Intervju med doktor Neelam Desai, överläkare vid Sri Sathya Sai Institutet för högre medicinsk vetenskap, Prasanthigram, Puttaparthi.

Välkommen till Radio Sai Global Harmony, doktor Neelam Desai! Ni ingår i Sathya Sai Institutets medicinska personal och tillhör avdelningen för hjärt- och kärlkirurgi, så ni är en mycket upptagen person. Tack för att ni sa ja till vår inbjudan att vara med oss i dag och tog er tid, trots att ni är så strängt upptagen. Först och främst skulle ni kunna berätta för våra lyssnare hur ni kom till Bhagavan?

Mina vördnadsfulla hälsningar till Bhagavan.

Redan som barn var jag Bal Vikas-elev, och jag lärde känna Bhagavan vid tio års ålder när vi flyttade till ett nytt hus i Mumbai (Bombay) där Bal Vikas-undervisning anordnades. Jag började delta i undervisningen och blev mer och mer intresserad av aktiviteterna i Sai-organisationen. Min familj blev så småningom också engagerad i dem. Sedan blev jag Bal

Vikas-lärare och ledare. Jag fick dock sluta att vara aktiv i Sai-organisationen när jag började mina medicinska studier eftersom det inte tillät mig att vara så aktiv i organisationen längre. I bakhuvudet hade jag emellertid alltid en känsla att jag på något sätt skulle återvända till organisationen. På sin 64-årsdag sa Svami att han skulle öppna ett superspecialistsjukhus. Detta var år 1990. Jag hade en stark önskan att få komma och arbeta här, så 1990 började jag utbildning till hjärt- kärlkirurg, och 1992 tog jag mina examina. I februari 1993 började jag på sjukhuset. På så vis kom jag till detta sjukhus, som redan hade öppnat i november 1991.

*Vad har ni haft för erfarenheter, allmänt sett, på detta arbetsområde?
Har det lett till att ert livs mål har uppfyllts?*

Det har uppfyllts, helt säkert. Jag tror att vilken kallelse eller yrke man än ägnar sig åt så bidrar det därtill om det ger tillfredsställelse. Jag upplevde att kirurgi hjälpte en person snabbare än medicin, så under utbildningens första år när vi ställdes inför valet mellan medicin och kirurgi, fann jag kirurgi mer tillfredsställande, och från den tidpunkten hade jag en önskan att bli kirurg.

Inrättandet av ett sjukhus i en by, till och med ett superspecialist-sjukhus med den modernaste tekniska utrustningen, är en gudomlig gåva till befolkningen i byarna. Under de senaste fjorton åren som jag har arbetat på sjukhuset har jag inte haft något att anmärka på. På vår avdelning finns all den utrustning och de instrument som behövs. Vilka moderna resurser man än kan tänka sig så finns dessa på vårt institut. Vi har aldrig behövt begränsa de kirurgiska ingreppen eller avstå från de nyaste typerna av operationer på grund av brist på något av detta. Jag skulle vilja ge er ett exempel. Det finns ett kirurgiskt ingrepp som kallas för aortaaneurysm-operation (operation av vidgning på kroppspulsådern). Det är en mycket kostsam operation därför att förutom att patientens aortaklaff är dålig, så är också hela väggen i aortan (kroppspulsådern) som leder blod till resten av kroppen, kraftigt vidgad och förstorad. Det

kräver att man byter ut hela kroppspulsådern och aortaklaffen. Om en person måste genomgå denna operation någon annanstans kommer operationen att kosta honom 100 000 rupier plus en ny konstgjord aortaklaff och aorta som kostar 75 000 rupier. Dessutom behöver man hjälp av en hel del annan utrustning, så totalt uppgår kostnaden för operationen till 200 000 rupier. På vårt sjukhus kan vi dock erbjuda en patient med denna sjukdom allt detta gratis vilket helt enkelt är ofattbart. Här kan vi även utföra andra liknande operationer gratis.

Rent allmänt vad är det som gör att en läkare uppnår tillfredsställelse här i livet?

Bland annat får man tillfredsställelse genom arbetet och den är oerhörd stor här. Man får ta sig an en mängd olika fall här. I själva verket kommer en hel del utländska hjärtkirurger hit och förbluffas över den mängd olika fall de får se på vår intensivvårdsavdelning (IVA). Själva opererar de antingen barn eller äldre patienter, men aldrig båda delarna, medan vi däremot tar emot många olika fall på vår IVA. De säger att det helt enkelt är otroligt, ty de skulle föredra att ta hand om ett mer begränsat urval av hjärtpatienter. Om det t.ex. handlar om en medfödd hjärtsjukdom hos ett barn så finns det sjukhus som är specialiserade på detta.

Men ni måste ta hand om alla slags fall.

Ja, vi tar hand om alla slags fall här så det ger mycket större tillfredsställelse. Det är en annan atmosfär på vårt sjukhus.

Och all behandling ges gratis till patienten.

Allt är gratis.

Leder det faktum att det är gratis till att man sänker kraven på kvaliteten?

Nej, det är precis det som jag försöker säga. Det var därför jag gav er exemplet med aneurysmkirurgi. Det är en mycket dyrbar kirurgi. Vi kan utföra fyra till fem operationer inom den kostnadsramen.

Ibland kommer man till ställen där det erbjuds något gratis och människor sätter inget större värde på detta. Efter en tid upplever man att de inte uppskattar arbetet, och man tenderar då att försämra kvaliteten på de tjänster man erbjuder.

Här förekommer ingen sådan kvalitetsförsämring. Låt mig säga att vid våra klaffoperationer sätter vi in de bästa klaffarna, de dyrbaraste, så här ser man aldrig sådana följder.

Vi har hört att Bhagavan ofta brukade besöka sjukhuset de första åren, när det ännu var i sin barndom. Jag ber er, berätta för våra lyssnare hur ett typiskt besök av Bhagavan gick till.

Svami brukade besöka alla avdelningar den första tiden. Han brukade fråga patienterna på operationsavdelningen vad de hette. Sedan brukade Han fråga: "Var kommer du ifrån?" Vi kunde se en stor glädje i patienternas ansikten vid den personliga kontakt som Svami tog med alla. När han kom till den postoperativa avdelningen brukade Han gå in i IVA. Han brukade gå till varje säng och fråga patienten: "Mår du bra?" Det blev således en hel del personlig kontakt med patienterna och man kunde se hur patienten strålade av glädje. Om patienten sov brukade han säga: "Väck honom inte. Stör honom inte."

Kom han också till operationssalen och tittade på operationerna?

Jag kommer särskilt ihåg att Svami välsignade en mycket liten flicka och sade: "Jag önskar dig ett långt, lyckligt liv med god hälsa." Naturligtvis hade operationen varit problemfri.

Man säger att där vetenskapen slutar börjar andligheten. Om jag får omformulera detta skulle det kunde uttryckas som att när läkaren lämnar patienten kommer Gud in. Skulle ni, utifrån er erfarenhet på sjukhuset, vilja säga att läkarens skicklighet gör halva arbetet och tron gör den andra halvan? Eller beror allt på läkarens skicklighet som rationalisterna skulle hävda?

Utifrån personlig erfarenhet skulle jag vilja säga att det huvudsakligen är Svami och endast Svami som vägleder oss alla. Vi befinner oss i en del svåra situationer under operationerna, men plötsligt vid någon tidpunkt ordnar det upp sig. Operationen går lättare, och det postoperativa förloppet blir problemfriare för patienten. Till och med under darshan brukade Svami fråga: "Hur mår patienten? Hur går tillfrisknandet?" Ingen har berättat för honom, men han vet allt. Dagen efter en operation, när vi gick till darshan, brukade han fråga mig på hindi: "Hur avlöpte gårdagens fall? Jag vet att det var svårt, men allting slutade lyckligt." Man har en ständig känsla av att Svami är närvarande. Han iakttar oss. Han känner till varje steg i operationen vi har utfört.

Om jag ber er sammanfatta vad man lyckats åstadkomma på Sri Sathya Sai-institutet för högre medicinsk vetenskap, vad skulle ni då säga?

Jag skulle säga att jag aldrig sett något annat sjukhus som tjänar mänskligheten som detta. Vi har enbart i vårt sjukhus – och jag medräknar inte det nya sjukhuset i Whitefield – hittills utfört mer än 16 000 operationer och, märk väl, infektionsförekomsten är så liten, och antalet lyckade ingrepp så häpnadsväckande stort, att när experter kommer hit och granskar resultaten, kan de helt enkelt inte förstå det. När de ser den modernast tänkbara utrustningen och erfar kompromisslösheten när det gäller insatser, kan de inte förstå att något sådant existerar. Vi offentliggör inte våra resultat. Vi åker inte omkring och talar om för andra att vi har behandlat några av de mest sällsynta sjukdomsfallen, där det i den medicinska litteraturen högst finns fem fall rapporterat. Vi har redan

behandlat mer än fem fall av samma sällsynta sjukdom på vårt sjukhus. Vi briljerar dock inte med våra resultat. Det är alltså den typ av arbete som utförs på detta sjukhus.

Tusen tack, dr Neelam. Vi avslutar härmed er berättelse om era erfarenheter från sjukhuset.

*Återgivet med benäget tillstånd av Radio Sai Global Harmony
Ur: Sanathana Sarathi, juni 2007 s.207-210.*

I

Ideellt arbete i Sai Organisationerna runt om i världen

Indonesien

Provinsen Aceh i Indonesien har drabbats av många naturkatastrofer som chockat världen men samtidigt enat världens länder i en inte tidigare skådad gemenskap av medkänsla och solidaritet. Det här året förde ett ihållande regn, översvämningar och förödelse till att 87 000 invånare tvångsflyttades och 23 personer dödades. Översvämningarna orsakade stora skador på grödor, planteringar, boskap, höns, fiskdammar, vägar och broar. Över 1600 hus blev totalt förstörda och mer än 15 000 hus skadades.

Sathya Sai-organisationen skyndade till undsättning för att bistå med akut hjälp. Ett katastrofläger upprättades för flyktingarna och räddningssaktioner vidtogs omedelbart. Den 14 januari 2007 gavs ideell hjälp till byn Bukit Tempurung i utkanten av området Aceh Tamiang, där mat delades ut till 1065 hushåll. Det tog omkring fyra timmar för de 14 frivilliga att köra i var sin riktning för att dela ut ransoner av mat, mediciner, sanitära inrättningar och dricksvatten.

Ur: Sanathana Sarathi, april 2007

Ideellt arbete – tjänande i Polen

Under sommaren deltog tre svenskar i ideellt arbete på ett sjukvårdsläger i Polen på gränsen till Ryssland. Här följer några upplevelser.

” Det var en glädjefylld upplevelse och samvaron med andra Sai-hängivna var mycket trevlig och lärorik. I kampen med vårt Ego, behöver vi arbeta med oss själva för att bli mer osjälviska och hängivna. Detta var ett ypperligt tillfälle för detta. Som tandläkare upplevde jag en oerhörd smärtsam frustration över det enorma behovet av tandvård i förhållande till det lilla jag hade att erbjuda. Jag fick göra fler lagningar vid samma behandling än jag annars gör, och jag hade inte alltid rätt material. Hop-

pas att jag kan ta med bättre material nästa gång, mer anpassad till den dåliga form tänderna var i.

Det bästa med Polen-dagarna var ändå min egen självrannsakan och uppdateringen av egen syn på vad jag talar om och vad jag praktiserar i verkligheten. Det är lättare sagt än gjort med Seva – ideellt arbete.”

- Shams Mohammadi

”Min Seva - mitt ideella arbete – började i Indien. Jag var där under vintern. Det var en fantastisk tid full av Baba, kärlek, inre utmaningar, skratt och fantastiska människor etc.

En dag under mina regelbundna besök i Sai Babas bokhandel råkade jag se några nummer av den polska tidningen Sai Ram. Jag köpte en på måfå och satte mig på mitt rum för att läsa. Där fanns några av Baba senaste tal, men också 25 sidor med text och bild om ”Tjänandet utan gränser”, dvs. den polska organisationens seva-projekt som hade bedrivits i den fattigaste regionen i Polen, andra året i rad. Jag satt och läste och grät. Jag är själv uppväxt i Polen och detta projekt berörde mig djupt. Jag bad till Baba: ”Snälla låt mig en dag delta i ett sådant projekt.” Detta var i december. Jag kom tillbaka till Sverige i slutet av februari och snart fick jag ett mail från Anita Persson med förfrågan om att åka till Polen i juni och tolka för henne där under en seva-vecka. Den 26 juni kom jag till Dubeninki, den polska by som jag kände igen från tidningen Sai Ram.

Vi var ca 80 personer, de flesta från olika håll i Polen, men också några från Tyskland och vi tre från Sverige, Anita, Shams och jag (Joanna). Där fanns cirka 20 läkare och terapeuter som delades i tre grupper, som placerades i var sin by. Vi från Sverige och några andra kom till byn Kowale. Shams satt på första våningen i en gammaldags tandläkarmottagning. I rummen bredvid honom satt en polsk psykiatriker, en tysk psykoterapeut, och en tysk massör. På bottenvåningen fanns en tysk ortoped, en ukrainsk-polsk läkare och Anita som är osteopat. Maria som är ordförande i den Polska Sai-organisationen var också med oss några timmar per dag med en elektronisk apparat som skickar korta elektriska impulser djupt in i spända muskler. Varje icke-polsktalande person tilldelades en tolk.

Jag var med Anita. Första timmarna var lugna, då ordet osteopat som stod på dörren inte var bekant för dem. Jag gick ut och förklarade hur Anita arbetar och la till "Ont i muskler och leder" på dörrens skylt. En av de första som kom var en trött städerska som arbetade på vårdcentralen och hade ont i armen. Efter behandlingen lämnade hon rummet med rosiga kinder och djup tacksamhet i blicken. Därefter fanns det inte en enda ledig tid under dagarna som återstod. Ryktet spred sig till de andra byarna och den tredje dagen kom en kvinna som hade gått i två timmar för att komma till busshållplatsen för att ta sig till Kowale och få en behandling. Det kryllade av människor utanför dörren varje dag. Det var många som hade haft ont i åratat och hoppades på förbättring. Sedan kom de tillbaks med nybakade bullar, frukt från egen trädgård, färskpressad juice, ägg från egna höns, alla djupt tacksamma, flera med tårar i ögonen. Vårt team gav ca 450 behandlingar. Sammanlagt med de andra byarna blev det 750 behandlingar.

Det var inte bara sjukvårdshjälp som gavs i dessa tre byar. Ett team renoverade ett Folkets hus där man cementerade in golv, drog in elektricitet, vatten och målade. Ett annat team målade om på två våningar i den skola som vi hade som utgångspunkt och där vi också fick frukost och kvällsmat lagade av andra frivilliga arbetare. I alla tre byarna fanns också grupper som hade undervisning i mänskliga värden med barn som också tränade in pjäser som de spelade upp för hela byn och oss på kvällarna. En hel gymnastiksal var full med insamlade kläder som delades ut under dessa dagar. En renoverad cykel gick till en flicka som hade långt att gå till skolan och som hade sin födelsedag den dagen.

Sammanfattningsvis var det många entusiastiska människor, fantastisk mat, glädje och skratt, hårt arbete och en riktigt bra samordning och organisation. Men det fanns också något mer som är svårt att sätta ord på, en slags riktigt lätt känsla som då och så gick rakt igenom min kropp och mitt hjärta. Då förstod jag att det var ingen som gav, utan att alla fick."

- Joanna Rus

Florence Nightingale och en händelse ur hennes inspirerande liv

Florence Nightingale (1820-1910) föddes i Italien i en överklass familj. Hennes största förtjänst var att göra vården av sjuka till ett respekterat yrke för kvinnor, något som fram till denna tid ansågs ha en låg status.

En dag när hon fortfarande var barn, gick hon genom skogen med en vän och kom till en mindre lantgård där det bodde en fåraherde med sin hund Cap. Cap var den enda familj fåraherden hade och Cap älskade sin husse. Florence såg att fåraherden den dagen inte hade hunden med sig, så hon frågade var den var.

”Stackars hund jag behöver antagligen avliva den”, svarade fåraherden.

”Döda stackars Cap”, utropade Florence. ”Varför skulle du behöva göra det? Jag vet att du älskar honom så mycket och han är en bra hund”, sa Florence.

”Jo några pojkar träffade honom med en sten och ett ben blev brutet, sa fåraherden, och såg mycket ledsen ut.

”Jag är mycket ledsen för din skull”, sa Florence. Men lyssna på mig, jag har många djur där hemma som jag tar hand om. Kan jag få se din hund?” Florence och hennes vän följde med fåraherden till det ställe där

hunden fanns. Florence fick lite vatten tvättade försiktigt rent Caps ben. Hon såg att benet inte var brutet bara illa skadat. Hon tog hunden med sig hem och gav den vård med kärlek och hängivenhet tills den var frisk nog att vakta fåraherdens hjord igen. Fåraherden blev mycket glad att han åter hade sin hund hemma hos sig. Denna berättelse visar att Florence Nightingales omsorg om de sjuka gick som en röd tråd genom hela hennes liv.

En andlig upplevelse vid 17 års ålder gjorde att hon kände sig manad att leva sitt liv för att tjäna Gud. Hon kände sig kallad att ägna sig åt sjukvård och fick sin sjukvårdsutbildning i Tyskland 1850. Hon arbetade på ett sjukhus vid fronten under Krimkriget. Där upptäckte hon att soldaterna inte fick adekvat vård och att renligheten på sjukhuset inte var bra. Hon städade upp på sjukhuset och rengjorde alla instrument som användes. Trots detta var dödstalet på grund av infektioner och överbeläggning på sjukhuset högt tills hon fick hjälp att förbättra ventilation och avlopp.

Efter hemkomsten från kriget gjorde hon en undersökning om dödsorsaken bland soldaterna och fann att de flesta soldaterna dog på grund av dåliga sanitära förhållanden. Hon kom att spela en stor roll i Arméns hälsokommittee genom att hon propagerade för att förbättra de sanitära förhållanden på sjukhusen och minskade därmed soldaternas dödstal. Som en följd av hennes arbete startades senare en militär sjukvårdsskola och en fond för utbildning av sjuksköterskor.

Florence tillbringade resten av sitt liv med att grundlägga och utveckla sjukvårdsyrket och ge det dess moderna form. Hon skrev boken "Notes on nursing" som blev en hörnsten i sjukvårdsutbildningen. Hon levde ett inspirerande liv i ständigt osjälviskt tjänande. Det är tack vare människor som hon som vår jord fortfarande är en vacker plats. Låt oss lära oss av henne att livet inte bara handlar om mig och mitt. Livet blir meningsfullt och helt när vi når ut till våra medmänniskor med kärlek och glädje.

Förkortad berättelse från Radio Global Harmony:

Heart to Heart, augusti 2007.

Rapport från den nordeuropeiska satsangen på Livö i Danmark

På ön Livö i Limfjorden på västra Jylland i Danmark hade den danska Sai-organisationen ordnat med en sommarsatsang (Sathya Sai Sommarhögskola) för norra Europa i juni i år. Ungefär 90 personer deltog de flesta från Danmark, men även en del Sai-hängivna från Nederländerna, Norge och Sverige.

På Livö är alla djur och växter fridlysta och inga bilar och inte heller hundar får komma till ön. Ön var mycket vacker med möjligheter till promenader vid stormande öppet (14sek/m en dag) vatten eller i skogen med uråldriga ekar eller annan blandskog, mycket fläder och schersmin. Rådjur och svalor fanns det gott om. På ön fanns också ett reservat för sälar som man kunde skymta på en udde.

Konferensen var välorganiserad. Programmet innehöll många olika föredrag och workshops. Bl.a. höll Bebedelis från Grekland föredrag om de grekiska filosoferna Platon och Aristoteles. Han påvisade stora likheter mellan deras tankar och Sai Babas budskap. Kirsten och Peter Pruzel berättade om sin nya bok *Leading in Wisdom* där olika kända företagsledare, flera från stora internationella företag, intervjuats om sitt förhållande till andlighet. Ungdomskoordinatorerna Mathias Seitel (Tyskland) och Ivan Bavcevic (Kroatien) pratade om förberedelserna inför den förstående stora ungdomskonferensen vid Gurupurnima i Puttaparthi. Man räknade med att det skulle komma 6000 ungdomar från hela världen. Musik och yoga och meditation fanns också med i programmet på Livö.

Man lagade och åt maten i mindre grupper om ca 30 personer vilket gjorde att man fick en trevlig social samvaro där man kände sig hemma. Alla deltog i matlagningen och efterarbetet enligt ett uppgjort schema. Konferensen hölls samman av tydlig kort information varje dag av två unga danskor som växlade mellan danska och engelska. Konferensen levde upp till sitt antagna motto: *Livet är en pilgrimsresa till Gud.*

”Man kan ställa sig frågan: Hur är det möjligt att minska bundenhet och begär i det världsliga livet? Svaret är: Sköt dina åtaganden och andra aktiviteter i en anda av tillägnan till Gud. Alla handlingar bör utföras med övertygelsen att de tillägnas Gud. Detta är en lätt väg att följa. Betrakta alla handlingar som handlingar utförda av den gudomliga kraften vare sig det gäller att se, höra, tala eller göra. Kan ögonen se eller öronen höra utan den gudomliga kraften?”

- Sathya Sai Baba

Ur: *Santhana Sarathi*, februari 1995, s 31.

